

Gemeente van onze Heer Jezus Christus.

Zwaagwesteinde is een van die plaatsen in Nederland waar altijd wel iets te doen is over de doop. Met zoveel verschillende kerken en zoveel verschillende visies op de doop, dan wordt over dit onderwerp automatisch veel gesproken. Er wordt natuurlijk ook veel ruzie gemaakt over de doop: kinderdoop, volwassendoop, wederdoop, onderdompeling, besprenkeling, het zijn zo langzamerhand allemaal stenen, waarmee we elkaar bekogelen, want een ieder denkt er het zijne van. Moeilijke toestanden en emotionele discussies zijn er het gevolg van. En de doop wordt aangegrepen om de kerken nog verder uit elkaar te jagen en standpunten verharderen.

Op een doopzitting hoorde ik één van de doopouders zeggen: "Ach, waarom zo moeilijk doen, mijn kind hoort bij God en daarom wil ik gewoon dat mijn kind gedoopt wordt."

Het is in de kerk geen kunst om de dingen ingewikkeld en moeilijk te maken. Laten we het het alsjeblieft maar eenvoudig houden: We geloven in één God, een Schepper van hemel en aarde, er is slechts een doop en dat is de doop in de Naam van de drieëinig God, Vader, Zoon en Heilige Geest. Er is geen doop in drie verschillende soorten, er is immers ook maar een vergeving, één genade, een Koninkrijk van God.

Laten we het maar eenvoudig houden: Het jonggeboren leven is van God. Hij zal het beschutten en beschermen. Hij zal het de weg wijzen. We verkondigen vergeving aan een ieder, die het maar wil horen. En de doop maakt de genade van God voor ons zichtbaar, en voor ieder die het maar wil zien.

De kinderen tellen mee, ze horen erbij, net als volwassenen, want de kinderen horen thuis bij de belofte van God. Zo staat het immers ook in het eeuwigdurende kinderevangelie: En hij brachten kinderen bij Jezus, opdat Hij ze zou aanraken; doch de discipelen bestraffen hen. Toen Jezus dat zag nam Hij het hen zeer kwalijk en zeide tot hen: Laat de kinderen tot mij komen, verhindert ze niet, want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods. Voorwaar ik zeg u: Wie het Koninkrijk niet ontvangt als een kind, zal het voorzeker niet binnengaan. En Jezus omarmde de kinderen en ze de handen opleggende zegende Hij ze." (Markus 10, 13-15)

Hoe schrill en schrijnend is niet het contrast tussen dit grote kinderevangelie en een klein bericht in de krant van enige tijd geleden, dat luidt als volgt: 'Een braziliaanse politieofficier heeft voor het eerst in het openbaar toegegeven, dat politiemannen betrokken zijn bij het systematisch uitroeien van straatkinderen in dat land.'

Het evangelie botst hier weer eens met de harde werkelijkheid. En daar sta je dan op een dag als vandaag, met je goeie gedrag. Zoals altijd moeten we ook op deze feestdag door die schrijnende diepte heen, om een weg te kunnen vinden.

We staan er met lege handen bij, als kinderen worden vernietigd, want we kunnen de kinderen daar in die verre

zekere zin staan jullie hier ook met lege handen. Want ook de toekomst van jullie kinderen is onzeker. Je hoopt en bidt dat het goed zal gaan en je gelooft dat God ze zal behoeden en dat Hij ze zal beschermen, als ze dreigen te vallen.

Zo'n bericht in de krant geeft mij vooral een gevoel van machteloosheid: en aan de andere kant een gevoel van grote woede. Grote woede over de bandeloosheid, over het onverschillige sadisme dat mensen ten toon spreiden. Woedend kan ik worden, als ik zie, hoeveel geestelijk en lichamelijk geweld er is, doordat mensen leven in onverschilligheid.

Je kind laten dopen is tegelijk berijden, dat je je tegen onverschilligheid zult verzetten, zo dat je met je kinderen zult leven in de geest van het evangelie.

Die Geest bereikt vandaag tot ons en wijst ons op de mogelijkheden en op de grenzen van ons bestaan. Jezus zegt, dat wij moeten geloven als een kind, dat betekent dat wij een grenzeloos vertrouwen in God moeten hebben. Net zoals een kind een grenzeloos vertrouwen heeft in de zorg en liefde van zijn ouders.

Naarmate wij ouder worden, naarmate wij sterker worden, naarmate wij meer verantwoordelijkheid krijgen, in die mate moeten we onze eigen grenzen leren kennen en ook de grenzen van Gods Koninkrijk waaraan wij mee helpen bouwen.

Grens van de dood, einde, hemelpoort, eeuwig leven. Wij zien) naar de horizon, niet naar omhoog, geloven als een kind!

Het uitroeien van straatkinderen is het werk van mensen, die bezeten zijn van duivelse en boze geesten, mensen die een panische angst hebben voor de dood. Deze straatkinderen herinneren de machthebbers constant aan hun eigen sterfelijkheid, en ze voelen zich bedreigd en slaan uit pure angst om zich heen.

Het is diezelfde panische angst, die het Sanhedrin ertoe brengt om de apostelen in de kerker op te sluiten. En daarmee proberen ze het evangelie van de overwinning op de dood weg te stoppen en de mond te snoeren, in de diepte van de kerker.

Lieve vrienden
Doop: Daarin horen wij ook dat woord: Diep. Je moet door het diepe heen, door de diepte heen, uit diepte van ellende! Dopen is daarom een bloedserieuze zaak, omdat het doopwater verwijst naar het bloed van Christus. Hij ging door de diepte van de dood, door de diepte van de Jordaan, om uit de doden op te staan en nieuw leven mogelijk te maken.

En ook vandaag wordt ons hier in de diepte van dit aardse bestaan het evangelie van de opstanding verkondigd. In de H. Schrift lezen we vandaag, dat de bewakers de kerker leeg aantreffen. Dwars door die woorden heen, hoor je de woorden van die andere engel, die tegen Maria zei: "De gekruisigde is niet hier, want Hij is opgewekt. Ga terstond op weg en zegt het voort, dat Hij is opgewekt uit de doden."

Alleen in dat rotsvaste geloof, alleen in het vertrouwen op de macht van God zijn wij in staat onze stem te verheffen tegen die wettelijke onverschilligheid, tegen dat grenzeloze

We staan er niet helemaal met lege handen bij, omdat wij als protestanten onze stem kunnen verheffen tegen dit enorme onrecht. Maar het is onze eerste roeping om hier onze eigen kinderen te beschermen. De straatkinderen van Brazilië zouden het ons hoogst kwalijk nemen, als wij onze eigen kinderen niet zouden beschermen tegen de willekeur van de wereld.

Dit krantebericht en het Kinderevangelie ^{dit} met elkaar in botsing. En wat nu? We moeten het lief hebben om lief te hebben. We moeten blijven durven geloven in de opgestane heer. We moeten de doop zien als teken van verbond, waardoor wij weer leren het verband te zien tussen de wereld en Gods Koninkrijk.

Vanuit een grenzeloos vertrouwen in de lieve God moeten we uit onze verlegenheid komen, daar niet blijven hangen, maar opkomen voor onze kinderen, opkomen voor de kinderen van de wereld, opkomen voor het zwakke, het kleine.

Als een kind je nodig heeft dan aarzel je geen moment, dan handel je ogenblikkelijk, ook al moet je door de diepte heen. Niet blijven steken in de verlegenheid.

Maar dan komt het er wel op aan, dat je geloof niet verwatert! Dat geloof in die God die leven geeft, die voor kinderen ruim baan maakt, dat geloof mag niet verwateren, want dan hebben die duivelse boze geesten vrij spel.

"De mannen die jij gevangen hebt gezet staan in de tempel en zij leren het volk." En hier horen wij opnieuw de gelijkenis met het evangelie van de opstanding: "Die Jezus, die gekruisigd is, is niet hier, maar Hij is opgewekt uit de doden en Hij leeft!"

D. Boschman in Doortuin

Laat je geloof in die machtige God niet verwateren, maar leef ervan, zodat je bent opgewassen tegen de onverschilligheid, tegen de diepte van ellende.

Moge God ons het lief geven om zo te leven.
Moge Hij ons de vreugde geven om zo te geloven.
En moge God zelf de kinderen van deze wereld behoeden en
bezoeken. AMEN